

Arrest

nr. 198 996 van 31 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 16 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 januari 2010 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 9 november 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 24 februari 2011 weigert de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer 56 625 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 18 juli 2012 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Op 7 juli 2016 stelt de Raad in het kader van het ingestelde beroep de afstand van geding vast in het arrest met nummer 171 428.

Op 22 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 26 november 2013 dient verzoekster opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 20 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 7 mei 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van 26 november 2013 onontvankelijk, aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 mei 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.11.2013 werd ingediend door :

G., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Armenië

geboren te Erevan op (...)1990

adres: (...) GANSHOREN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Op 20 februari 2014 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook een inreisverbod voor drie jaar betekend. Hierdoor werd zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. dat betrokkene niet onder de uitsluitingsgronden, zijnde manifeste en opzettelijke fraude bij haar aanvraag of het vormen van een gevaar voor de nationale veiligheid en openbare ord, valt; haar band met België onbestaand is geworden terwijl deze met België bijzonder groot zou zijn; sinds januari 2010 ononderbroken in België zou verblijven; al het nodige zou gedaan hebben teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren; in Armenië niet over een sociaal vangnet zou beschikken; zich zonder meer Belg zou voelen en zich zo ook zou gedragen; van bij de aankomst in België ernstige inspanningen zou geleverd hebben om zich de Nederlandse en Franse taal eigen te maken; een appartement huurt waarvan de huur stipt betaald wordt; Franse en Nederlandse les volgde en daarvoor deelcertificaten behaalde; vloeiend Nederlands en Frans zou spreken; een attest voor haar deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie behaalde; werkwilgig is; over een diploma beschikt in zoverre dat zij bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning dan ook onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan; een Belgische bankrekening opende; in België naar de dokter en tandarts gaat; stipt haar rekeningen betaalt; een groot aantal vriendschappen heeft opgebouwd; zich bijzonder goed thuis voelt in België) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Meester S. haalt aan dat onderlijnd dient te worden dat betrokkene niet in de mogelijkheid verkeerde om de machtiging aan te vragen via de reguliere weg gelet op haar gegronde vrees voor vervolging. De toestand in Armenië is volgens haar dermate instabiel dat een terugkeer uiterst moeilijk, zoniet onmogelijk zou zijn. Bij een eventuele terugkeer zou de vervolging tegen haar persoon volgens de

advocate verder gezet worden. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt echter dat er geen geloof werd gehecht aan het asielrelaas van betrokkene. Bij onderhavige aanvraag 9bis worden geen bewijsstukken voorgelegd die de conclusie dat betrokkene effectief kans op vervolging loopt zouden kunnen verantwoorden. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs van wat ze beweert voor te leggen. De vrees die betrokkene heeft vervolgd te worden, dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest vervolgd te worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De raadvrouw stelt dat enkele familieleden van betrokkene in België verblijven terwijl er in Armenië geen dichte familieleden meer woonachtig zouden zijn. De moeder van betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en wordt geacht samen met betrokkene naar het land van herkomst terug te keren. Betrokkene toont op geen enkele manier aan dat zij intussen legaal in België verblijvende familieleden heeft, op 01 februari 2010 stelde ze tijdens haar asielgehoor geen familie te hebben in België of elders in Europa. Noch wordt aangetoond dat zij met die familieleden, als die er effectief zouden zijn en legaal in België zouden verblijven, een dergelijke band heeft dat een terugkeer een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) zou kunnen inhouden. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM en verzoekster toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”

Op 7 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoekster ter kennis gebracht op 16 mei 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

*“Naam, voornaam: G., A.
geboortedatum: (...) 1990
geboorteplaats: Erevan
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel dat haar betekend werd op 26.10.2012.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel zet zij het volgende uiteen:

“Eerste Middel

Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

“Op 20 februari 2014 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook een inreisverbod voor drie jaar betekend. Hierdoor werd zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze redenen kunnen de aangehaalde argumenten (m.n. dat betrokkene niet onder de uitsluitinggronden, zijnde manifeste en opzettelijke fraude bij haar aanvraag of het vormen van een gevaar voor de nationale veiligheid en openbare orde, valt, haar band met België (sic) onbestaande is geworden, terwijl deze met België bijzonder groot zou zijn; sinds januari 2010 ononderbroken in België zou verblijven; al het nodige zou gedaan hebben teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren; in Armenië niet over een sociaal vangnet zou beschikken; zich zonder meer Belg zou voelen en zich zo ook zou gedragen; van bij de aankomst in België ernstige inspanningen zou geleverd hebben om zich de Nederlandse en Franse taal eigen te maken; een appartement huurt waarvan de huur stipt betaald wordt: Franse en Nederlandse les volgde en daarvoor deelcertificaten behaalde; vloeiend Nederlands en Frans zou spreken; een attest voor haar deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie behaalde; werkwillig is; over een diploma beschikt inzoverre dat zij bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning dan ook onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan; een Belgische bankrekening opende; in België naar de dokter en de tandarts gaat; stipt haar rekeningen betaalt; een groot aantal vriendschappen heeft opgebouwd; zich bijzonder goed thuis voelt in België) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Meester S. haalt aan dat onderlijnd dient te worden betrokkene niet in de mogelijkheid verkeerde om de machtiging aan te vragen via de reguliere weg gelet op haar gegronde vrees voor vervolging. De toestand in Armenië is volgens haar dermate instabiel dat een terugkeer uiterst moeilijk, zo niet onmogelijk zou zijn. Bij een eventuele terugkeer zou de vervolging tegen haar persoon volgens de advocate verder gezet worden. Uit de beslissing van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt echter dat er geen geloof werd gehecht aan het asielrelaas van A. G., dochter van betrokkene, waarop betrokkene haar asielrelaas volledig baseerde. Bij onderhavig aanvraag 9bis worden geen bewijsstukken voorgelegd die de conclusie dat betrokkene effectief kans op vervolging loopt zouden kunnen verantwoorden. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs van wat ze beweert voor te leggen. De vrees die betrokkene heeft vervolgd te worden, dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest vervolgd te worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

De raadvrouw stelt dat enkele familieleden van betrokkene in België verblijven terwijl er in Armenië geen dichte familieleden meer woonachtig zouden zijn. De moeder van betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en wordt geacht samen met betrokkene naar het land van herkomst terug te keren. Betrokkene toont op geen enkele manier aan dat zij intussen legaal in België verblijvende familieleden heeft, op 1 februari 2010 stelde zij tijdens haar asielgehoor geen familie te hebben in België of elders in Europa. Noch wordt aangetoond dat zij met die familieleden, als die er effectief zijn en legaal in België verblijven, een dergelijke band heeft dat een terugkeer een schending van artikel 8 van het Europees

Verdrag voor de Rechten van de Mens zou kunnen inhouden. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM en verzoekster toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard zijn dat zij in casu, wel onder bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekster dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoekster geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit haar land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekster onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om haar aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekster “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekster zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing verder nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Armenië en de situatie van verzoekster;

Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst van verzoekster instabiel is, doch verzoekster thans meer dan 4,5 jaar in België verblijft en verzoekster alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, in zoverre dat de banden met Armenië onbestaande zijn geworden;

Dat er verder geen dichte familieleden van verzoekster meer in Armenië verblijven;

Dat het volledige sociale en familiale leven van verzoekster zich inderdaad situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekster op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat verzoekster bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het voor verzoekster in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar haar land van herkomst;

Dat verzoekster bovendien tot op heden nog steeds gezocht wordt in Armenië, tengevolge waarvan verzoekster lijdt aan een posttraumatische stressstoornis en slapeloze nachten ondervindt;

Dat het voor verzoekster in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar haar land van herkomst nu zij in voortdurende angst zou „wachten” op haar doodvonnis;

Dat verzoekster dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken zouden dienen te leven;

Dat verzoekster bij een terugkeer naar hun land dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden en haar fysieke integriteit ernstig in gevaar zal worden gebracht;

Dat het om die reden voor verzoekster dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Armenië, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoekster zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoekster immers meer dan 4,5 jaar in België verblijft en alhier haar leven heeft opgebouwd en arbeidsovereenkomst en huurovereenkomst heeft afgesloten;

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekster onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekster immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om haar integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoekster tewerkstelling kan bekomen en zelfs reeds vrijwilligerswerk heeft verricht;

Dat verzoekster van zodra zij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kan;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, waarbij per aangehaald element omstandig wordt toegelicht waarom dit zo is. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiep, geijkte en gestandaardiseerde motivering, wat verzoekster lijkt aan te geven doch te dezen niet het geval is, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, betwist verzoekster niet het motief dat zij met toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet het grondgebied dient te verlaten omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit haar betoog blijkt dat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Dit artikel bepaalt het volgende:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

Vooreerst benadrukt de Raad dat, in zoverre verzoekster er in het eerste middel op wijst dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat niet vereist is dat deze omstandigheid voor haar onvoorzienbaar is, nergens in de bestreden beslissing vermeld staat dat een buitengewone omstandigheid wel hetzelfde zou zijn als overmacht of onvoorzienbaar zou moeten zijn. Verzoekster toont ook niet aan dat in de eerste bestreden beslissing een dergelijke interpretatie aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* wordt gegeven.

Verzoekster meent dat er geen passende belangenafweging is gemaakt, dat er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen en dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Armenië, noch met haar situatie. Zij betoogt, wat de concrete elementen *in casu* betreft, dat niet alleen de toestand in het land van herkomst instabiel is, maar dat zij thans meer dan 4,5 jaar in België verblijft, dat zij alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving in zoverre dat de banden met Armenië onbestaande zijn geworden en dat zij een arbeids- en huurovereenkomst heeft afgesloten.

De Raad dient verzoekster erop te wijzen dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Ten dezen stelt de Raad vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de aangehaalde elementen die betrekking hebben op de integratie van verzoekster. Dienaangaande wordt gesteld: *“Op 20 februari 2014 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook een inreisverbod voor drie jaar betekend. Hierdoor werd zij gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar. Daar dit inreisverbod nog steeds van kracht is, heeft betrokkene aldus niet het recht zich op het Belgische grondgebied te bevinden. Om deze reden kunnen de aangehaalde elementen (m.n. dat betrokkene niet onder de uitsluitingsgronden, zijnde manifeste en opzettelijke fraude bij haar aanvraag of het vormen van een gevaar voor de nationale veiligheid en openbare ord, valt; haar band met België onbestaand is geworden terwijl deze met België bijzonder groot zou zijn; sinds januari 2010 ononderbroken in België zou verblijven; al het nodige zou gedaan hebben teneinde zich ten volle te integreren en haar verblijfstoestand te regulariseren; in Armenië niet over een sociaal vangnet zou beschikken; zich zonder meer Belg zou voelen en zich zo*

ook zou gedragen; van bij de aankomst in België ernstige inspanningen zou geleverd hebben om zich de Nederlandse en Franse taal eigen te maken; een appartement huurt waarvan de huur stipt betaald wordt; Franse en Nederlandse les volgde en daarvoor deelcertificaten behaalde; vloeiend Nederlands en Frans zou spreken; een attest voor haar deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie behaalde; werkwilbig is; over een diploma beschikt in zoverre dat zij bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning dan ook onmiddellijk aan de slag zou kunnen gaan; een Belgische bankrekening opende; in België naar de dokter en tandarts gaat; stipt haar rekeningen betaalt; een groot aantal vriendschappen heeft opgebouwd; zich bijzonder goed thuis voelt in België) niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Verzoekster geeft verder aan dat er geen dichte familieleden meer in Armenië verblijven en dat er bij terugkeer naar het land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om haar op te vangen. Zij betoogt dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode, en dat het voor haar dan ook niet mogelijk is om ernaar terug te keren. Ook hieromtrent motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing en meer bepaald: *“De raadvrouw stelt dat enkele familieleden van betrokkene in België verblijven terwijl er in Armenië geen dichte familieleden meer woonachtig zouden zijn. De moeder van betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en wordt geacht samen met betrokkene naar het land van herkomst terug te keren. Betrokkene toont op geen enkele manier aan dat zij intussen legaal in België verblijvende familieleden heeft, op 01 februari 2010 stelde ze tijdens haar asielgehoor geen familie te hebben in België of elders in Europa. Noch wordt aangetoond dat zij met die familieleden, als die er effectief zouden zijn en legaal in België zouden verblijven, een dergelijke band heeft dat een terugkeer een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) zou kunnen inhouden. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM en verzoekster toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”*

Verzoekster beperkt zich tot het aangeven het niet eens te zijn. Zij gaat niet op concrete wijze in op de motieven, laat staan dat zij deze weerlegt, zodat er geen afbreuk aan wordt gedaan. Waar verzoekster stelt dat het programma vrijwillige terugkeer geen garanties kan bieden, beperkt zij zich tot een algemene bewering en toont zij niet aan op basis van welke rechtsgrond dergelijke garanties zouden moeten worden geboden.

Tot slot weeft verzoekster haar betoog in het eerste middel rond het posttraumatisch stresssyndroom, de slapeloze nachten en de angst die zij heeft voor een terugkeer daar zij meent het slachtoffer te zullen worden van gewelddaden en stelt dat haar fysieke integriteit ernstig in gevaar zal worden gebracht. Opnieuw gaat verzoekster niet in op de motieven van de bestreden beslissing: *“Meester S. haalt aan dat onderlijnd dient te worden dat betrokkene niet in de mogelijkheid verkeerde om de machtiging aan te vragen via de reguliere weg gelet op haar gegronde vrees voor vervolging. De toestand in Armenië is volgens haar dermate instabiel dat een terugkeer uiterst moeilijk, zoniet onmogelijk zou zijn. Bij een eventuele terugkeer zou de vervolging tegen haar persoon volgens de advocate verder gezet worden. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt echter dat er geen geloof werd gehecht aan het asielrelaas van betrokkene. Bij onderhavige aanvraag 9bis worden geen bewijsstukken voorgelegd die de conclusie dat betrokkene effectief kans op vervolging loopt zouden kunnen verantwoorden. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs van wat ze beweert voor te leggen. De vrees die betrokkene heeft vervolgd te worden, dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest vervolgd te worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Verzoekster kan haar betoog niet beperken tot een loutere herhaling van haar argumenten. Niet enkel weigerde de commissaris-generaal voor de staatlozen en de vluchtelingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, zoals de gemachtigde van de staatssecretaris aangeeft in de eerste bestreden beslissing, ook de Raad weigerde op 24 februari 2011 voormelde statussen toe te kennen nadat beroep werd ingesteld tegen de weigeringsbeslissing van 18 januari 2010 van de commissaris-generaal voor de staatlozen en de vluchtelingen. Verzoekster toont niet aan dat er zich nieuwe elementen voordoen zodat zij het motief waarin de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de beslissing van de commissaris-generaal niet aan het wankelen brengt. Gelet op de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal en van de Raad blijkt niet, minstens toont verzoekster dit niet aan, dat er zich nog omstandigheden voordoen die zouden verhinderen dat de aanvraag via de reguliere procedure wordt ingediend.

Samengevat moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn en dat verzoekster, met haar betoog, waarin zij voorhoudt dat de door haar aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, niet aantoont dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekster beperkt zich in wezen tot het herhalen van elementen uit haar aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Verzoekster slaagt er niet in op concrete wijze uiteen te zetten op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van haar aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Daar waar verzoekster met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Met haar betoog toont verzoekster dan ook niet aan dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de eerste bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of dat geen voldoende onderzoek of geen correcte belangenafweging zou hebben plaatsgevonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van 9bis van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoekster uiteen hetgeen volgt.

“Tweede Middel

Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Armenië, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt en waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, een huurovereenkomst en arbeidsovereenkomst heeft afgesloten, enorm is;”

3.4 Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Door zich te beperken tot een herhaling van de in haar machtigingsaanvraag aangehaalde elementen en haar eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing hieromtrent – met name : *“De moeder van betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en wordt geacht samen met betrokkene naar het land van herkomst terug te keren. Betrokkene toont op geen enkele manier aan dat zij intussen legaal in België verblijvende familieleden heeft, op 01 februari 2010 stelde ze tijdens haar asielgehoor geen familie te hebben in België of elders in Europa. Noch wordt aangetoond dat zij met die familieleden, als die er effectief zouden zijn en legaal in België zouden verblijven, een dergelijke band heeft dat een terugkeer een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) zou kunnen inhouden. Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM en verzoekster toont niet aan dat de door haar opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.”* en de motivering dat haar op 20 februari 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook een inreisverbod voor drie jaar werd betekend waardoor zij werd gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten en werd verboden het opnieuw te betreden gedurende drie jaar zodat zij aldus niet het recht heeft zich op het Belgische grondgebied te bevinden en om deze reden de aangehaalde elementen niet kunnen aanvaard worden – te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een

inhoudelijke kritiek te onderwerpen, toont verzoekster *in casu* geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN